

ГАЗЕТА ДЛЯ ТИХ, ХТО НЕБАЙДУЖИЙ ДО ПОДОЛУ КОНТРАКТОВА Площа

Братня війна

Коли ми виходили на європейський Майдан, неможливо було передбачити, що шлях до перемоги проходить крізь вогняні барикади на Грушевського та «Небесну Сотню». А завершується підступним ударом в спину від «братів-росіян». Але тепер ми це знаємо. І усвідомлюємо, що захищати Україну ніхто, крім нас, не буде. І головна запорука нашої безпеки і цілісності — національна єдність, економічна спроможність та той самий європейський напрямок, з якого все почалося. Єднаймося, бо брат біля дверей!

4-5 стор.

«Ползучая аннексія: что делать?»

Наши вожди функционируют в ложной системе координат. Они до сих пор пребывают в относительно мирной смене власти в независимой Украине, в то время как президент соседней державы действует в логике военной спецоперации по захвату враждебной страны. «КПл» ищет варианты противодействия агрессору.

6 стор.

«Прогулки по Подолу, старому и не очень»

«КПл» продолжает публикацию цикла материалов, посвященных памятным местам одного из старейших районов столицы. В текущем номере представляем читателям возможность заглянуть в прошлое и оценить настоящее Замковой горы, где еще можно встретить остатки кладбища XVIII века.

7 стор.

«Дідусь київських мостів»

Ми звикли захоплюватися величезними рукотворними переправами через Дніпро, але Київ багатий і мостами поменше, що мають свої унікальні історії. Так, на Подолі якось майже забули про міст на Рибальський острів, по якому вже не перейти гавань, але який залишається одним із тих місць, де відчувається дух Міста.

НА СЛОМЕ ВРЕМЕН

Оксана
Мекепа

Шеф-редактор

Слушаешь одну сторону — все пропало! Киев захватили банды бЭндеровцев, заживо жгут людей, отрубают головы и играют ими в футбол. Но еще хуже, что эти американские прислужники и враги гуманизма хотят повысить коммунальные тарифы до реальной стоимости!

Слушаешь другую — белые и пушистые демократы прогнали антинародную власть и начали демократические преобразования. Но имперский путинизм силой оружия грозит уничтожить нашу демократию. А экономика в таком минусе, что у коррупции нет шансов, потому что украсть просто нечего.

Обе стороны непримиримы и сходятся лишь в одном: Украина реально на грани хаоса и распада.

Убедена: надо менять угол зрения. Происходящее в стране необходимо рассматривать не как череду очевидных бед и потерь, но как поле открывшихся перед нами возможностей. Только это методологически верно и плодотворно, поверьте педагогу с опытом.

Именно сейчас уникальный момент, когда можно построить ту страну, которой будут гордиться украинцы и завидовать соседи. Мы уже начинаем жить по средствам, как это ни трудно. Сверяя поступки и помыслы с «Небесной сотней», мы сможем выстроить систему власти пусть не идеально европейскую, но не столь уродливую и неэффективную, каковой она была. Путинская агрессия обеспечила главное условие процветания — единство и сплочение ради независимости Украины. И весь цивилизованный мир готов шагнуть навстречу — если мы сами в очередной раз не замрем на месте.

Отныне все в наших с вами руках. Но если утратить неповторимый шанс, права окажется российская пропаганда: мы в самом деле «территория несостоявшейся государственности». Но лично я в это не верю! И другим не советую.

В этих условиях наша газета не имеет права быть нейтральной и отстраненной. «Контрактова площа», конечно же, сохранится культурологическим изданием, будет рассказывать об истории, знаковых событиях и людях Подола и Киева. Но мы будем говорить и о современности, о стартовавших выборах, в том числе, потому что если здесь не сложится, то все культурные ценности нам экспортируют «зеленые человечки» — вместе с запретом гражданских свобод.

Но о чем бы мы ни писали, нашими профессиональными принципами по-прежнему останутся честность, объективность и патриотизм — ведь именно за это и ценят «КПл» читатели.

До уваги кримчан!

Громадянам України, які приїхали до столиці з Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, для отримання всіх видів державної соціальної підтримки, зокрема пенсії, допомоги, компенсації тощо, необхідно звернутися до найближчого органу соціального захисту населення або управління Пенсійного фонду України.

При цьому за наявності необхідно мати при собі паспорт; посвідчення одержувача пенсії, допомоги, пільговика; довідку про присвоєння ідентифікаційного номера.

Вам також допоможуть отримати інформацію з усіх питань, зокрема, розселення, медичного обслуговування, організації навчання та виховання дітей у дошкільних та шкільних навчальних закладах, а також щодо працевлаштування.

З усіх цих питань ви можете БЕЗКОШТОВНО звернутися за телефоном «гарячої лінії»: **0-800-507-309**

Крім того, для отримання допомоги ви можете звернутися на «гарячу лінію»: Пенсійного фонду **0-800-503-753**

Державного центру зайнятості **0-800-505-060**, з мобільного – **730**

Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності **0-800-501-892**

Телефон довіри Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань **0-800-501-383**

Додаткову інформацію можна отримати на сайті Мінсоцполітики України **www.misp.gov.ua**

У ЦЕНТРИ УВАГИ

Новий архітектурний образ Майдану

Майдан для українців став наче храм — святим доле-носним місцем, куди можна принести квіти і запалити свічку. Тож «Радіо Київ-98 FM» у проєкті «У центрі уваги» разом зі слухачами шукатиме відповіді на запитання щодо того, як виглядатиме майбутній архітектурний образ Майдану, яким бачать українці пам'ятник героям «Небесної сотні», де краще розташувати капличку для молитов...

Багатьох Майдан підштовхнув на вираження у поезіях своїх патріотичних почуттів. Тож у проєкті-пам'яті «Майдану...» присвячується. 100 днів. 100 віршів» на хвилях «Радіо Київ» щодня можна почути вірші голосами тих, хто під час протистояння відтворив свої емоції на папері:

**«Україно моя, ти вся в ранах.
Кровоточать святі місця,
Над могилою Нігояна,
Веремія, Сольчаника»...**

«Радіо Київ-98 FM» вшановує пам'ять «Небесної сотні», молиться за Україну і запрошує кожного до обговорення планування нового архітектурного вигляду Майдану. Свої думки і побажання можна висловити, зателефонувавши з **10:00 до 17:00** на студійний номер: **(044) 353-96-01** і повідомити про своє бачення нового дизайну серця столиці.

НЕ ВТРАЧАЄМО ПИЛЬНІСТЬ!

Холодна пора року добігає кінця, утім нічні заморозки усе ж змушують громадян використовувати електронагрівальні прилади. А через те, що світловий день ще недостатньо довгий, ввечері вмикають ще й електроосвітлювальні прилади, тим самим створюючи додаткове навантаження на електричну мережу.

Тож варто нагадати прості правила, які допоможуть уникнути пожеж, спричинених необачним поводженням з електрикою:

- не допускайте у помешканні одночасної роботи кількох потужних електричних приладів (чайник, електроплита, мікрохвильова піч, бойлер тощо);
- не закривайте вентиляційні отвори електроприладів під час їхньої роботи;
- не встановлюйте замість запобіжників перемички (жучки);
- вмикайте і вимикайте електроприлади тільки справною вилкою з'єднувального шнура;
- використовуйте сертифіковані подовжувачі;
- електропобутові нагрівальні прилади (чайники, праски, кип'ятильники тощо) встановлюйте на жаростійких поверхнях;
- не допускайте потрапляння води всередину електроприладів, не ставте вазы з квітами та вазони на телевізори, мікрохвильові печі тощо;
- не залишайте без нагляду увімкненими чайник, праску, електроплитку та інші електронагрівальні прилади;
- не залишайте дітей без нагляду поруч із увімкненими електроприладами;
- виходячи з дому, переконайтеся, чи не залишилися увімкненими електроприлади або освітлення.

Шановні читачі! Дотримуючись цих нескладних правил, ви збережете своє життя та оселю.

А в разі виникнення будь-якої надзвичайної ситуації негайно телефонуйте до Служби порятунку за номером «101».

Геннадій Кириленко, начальник Подільського РУ ГУ ДСНС України у м. Києві

Ключові правила порятунку

Наприкінці березня 14 фахівців із соціальної роботи районного Центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді взяли участь у навчанні, яке проводили спеціалісти товариства Червоного Хреста Подільського району в рамках програми «Навчання населення навичок надання першої допомоги».

Присутні ознайомилися з принципами індивідуального та колективного захисту від хімічних отруєнь, надання першої допомоги, здійснення первинного огляду постраждалого. А на практичних заняттях вивчали методи проведення серцево-легеневої реанімації на сучасному манекені, накладання пов'язок та джгутів, зупинення кровотечі, розглянули дії рятувальника щодо надання допомоги при невідкладних станах — серцевому нападі та епілептичному припадку.

А головне, що під час проведення занять усі засвоїли ключове правило успіху порятунку постраждалих у результаті дорожньо-транспортної пригоди, стихійного лиха або інших причин — це швидкість дій і вміння надати першу допомогу.

Митці — дітям

Завдяки спільним зусиллям Подільського районного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та Національного академічного театру російської драми імені Лесі Україн-

ки сім'ї, які опинилися у складних життєвих обставинах, не почувуються відірваними від культурного життя столиці. Так 23 березня 30 дітей (сироти, з функціональними обмеженнями, з багатодітних та неповних

сім'ей) відвідали вистави одного з провідних театральних колективів країни.

Підрастаюче покоління, а також фахівці служби висловили щиру вдячність колективу та генеральному ди-

ректору — художньому керівнику театру Михайлу Юрійовичу Резніковичу за небайдужість і підтримку соціально незахищених сімей Подільського району та сподіваються на подальшу співпрацю.

УГЛИБ ВІКІВ

Бесіду вів Іван Капустін, «КПл»

Поділ – простір між сакральними зонами давнього Києва

Археолог-урбаніст Михайло Сагайдак в інтерв'ю «КПл» розповів про місце України в культурних і торговельних зв'язках у Старому Світі, особливу соціокультурну роль Подолу та про місце справжнього поховання князя Аскольда

Довістка «Контрактової площі»:

Михайло Сагайдак, керівник Центру археології Києва при Інституті археології Національної Академії наук, кандидат історичних наук, визнаний у світі археолог-урбаніст. Для нас цікаво, що головні, найбільш відомі свої розкопки, числом понад 40, Сагайдак зробив саме на Подолі.

Ваш центр розташований на Подолі. Чому саме тут?

Сьогодні жодна наукова археологічна або історична школа, я підкреслюю, жодна світова, яка вивчає міста Середньовіччя, не оминає наукових розвідок та археологічних знахідок, виявлених у Києві, на Подолі. Цілком природно, що і Центр археології Києва створено на Подолі.

Це що, знов якась псевдопатрістична байка про стародавніх укрів-аріїв, з яких пішла уся цивілізація?

Жодним чином. Наука постійно розвивається, змінюється наше уявлення про життя давніх суспільств. У V–VI сторіччях завершився розпад Римської імперії з її містами з обов'язковими храмами, мікроколізеями для розваг та іншими центрами. А на території сучасної України все виглядало зовсім інакше. Очевидним фактом є те, що на просторі Східної Європи поміж Балтійським та Чорним морями у VI–VIII ст. взагалі не існувало ані міст, ані держав, натомість була ледь заселена слов'янськими та угро-фінськими племенами безкрая лісиста територія без доріг та будь-яких міських осередків. Майже аналогічною була ситуація і у Північній Європі, Скандинавії, Балтії, Британії, Центральній Європі. А з останньої чверті IX ст. починається нова — вже середньовічна урбанізація Європи.

Починаючи з берегів Балтійського моря на Півночі до Середнього Подніпров'я на Півдні засновуються та будуються міста, між якими налагоджується комунікаційний взаємозв'язок. На початку це були центри без чітко виражених ознак державності — тільки як торговель-

но-промислові осередки. На Сході Європи виникає новий економічний простір, потужно інтегрований між собою та навколишнім світом. Невдовзі цей економічний вузол перетворюється у політичний, під назвою Русь. І що вкрай цікаво: майже однакові за призначенням та технологією виготовлення речі ми знаходимо на київському Подолі, у музеях Скандинавії та Британії. І не просто

Майже однакові за призначенням і технологією виготовлення речі знаходимо на київському Подолі, у музеях Скандинавії та Британії...

схожі, а ті самі прикраси — ремінні бляхи, які виробив майстер в Києві, знайдені у похованнях, розкопаних археологами на околиці найдавнішого міста Швеції — стародавньої Бірки. Тобто, стародавній світ мав товарообіг, тісні торговельні та культурні зв'язки, і Київ був дуже важливою ланкою цих зв'язків.

Якщо Україна була у європейському культурному середовищі ще з давніх-давен, то, безумовно, чуті це приємно. Але докази?

Археологія — точна наука. На відміну від, наприклад, культурології чи історії, при всій моїй повазі до істориків. Тому що вона має справу не з інтерпретаціями та тлумаченнями, які нерідко залежать від владної кон'юнктури та суб'єктивних поглядів дослідника, а з артефактами — матеріальними носіями. І можна відносно точно встановити вік артефакту, місце виготовлення, відшукати подібні речі. І з цього вибудовується складна, але жорстка наукова система, яка опи-

рається на незаперечні факти. Взяти того ж самого ремісника, який виготовляв бляхи. Його оселю ми розкопали поблизу Подолу під Контрактовою площею, там була і його майстерня. До речі, за тих часів всі оселі мали приблизно однакову площу, знатність володаря підкреслювалася не розміром будівлі, а близькістю до храмової споруди. Так от, ремінні бляхи, до речі, схожі на сучасні, які як товар чи подарунок

потрапили аж у Швецію, тоді виготовлялися методом лиття. І ми знайшли форми для лиття, які майстер робив з шиферу. На цих формах є напис стародавньою арабською. Тобто, майстер спочатку жив і працював десь у Персії, а потім переїхав і перевіз своє виробництво сюди, на Поділ. Чому? Тому що це було вигідно! А відповідно, стародавній Київ був розвиненим транспортним

вузлом на шляху з Півночі до Близького Сходу, важливому для економіки тих часів.

Таки дійсно все починалося з Подолу.

Так, але тут була не тільки промислова, торгова та перевалочна база, не тільки своєрідний європейський форпост, а й особлива соціокультурна територія. Справа в тому, що у давнину було зовсім інше ставлення до життя і смерті. Зв'язок з померлими був не тільки жалобою та спогадами. Вважалося, що мертві мають суттєвий вплив на живих та їхнє життя, з ними треба постійно спілкуватися. І ця, так би мовити, робота вважалася дуже небезпечною для громади, тому жрець-конунг (князь — скандинавською мовою) мав оселю за межею головного міського поселення. Отже Київ, що на ранньому етапі свого розвитку був зосередженим поблизу правого берега Дніпра, тобто на Подолі, мав два величезних могильники: перший — це відома

Михайло Сагайдак припускає, що Аскольд перед тим, як осісти у Києві, був «розвідником» скандинавів у Константинополі

Старокиївська гора, другий — у районі сучасної Нижньокієвської вулиці, неподалік від колишнього цегляного заводу. Окремо існувала князівська резиденція. Головна вулиця давнього поселення на Подолі була тим шляхом, котрий зв'язував дві сакральні зони, одночасно вона вела до резиденції князя, а повз могильники дороги виводили з Києва у всіх напрямках навколишнього світу. Тому весь Поділ — особлива урбанізована зона, важлива для Києва і, відповідно, для України.

А чому ця інформація є не дуже поширеною?

Наприкінці X століття почалася системна християнізація Русі. А разом з цим більш активне формування державності, ознаками якого є значне поширення писемності, поява класу чиновництва та класу чернецтва, формування податкової та юридичної систем. Храми нової віри (християнські церкви) почали займати центральні частини сакральних зон, а на Подолі вони ставилися вздовж головної вулиці.

Ще один цікавий факт: нові розкопки Подолу дозволяють дещо відкрити завісу таємничості над тим, як наші предки у нових умовах використовували давні меморіальні місця. Наші нові археологічні розкопки показують, що резиденцію одного із перших київських князів — легендарного Аскольда, а відтак і його могилу слід шукати у складі другого київ-

ського могильника, тобто, в районі Нижньокієвської вулиці. Але десь у XVI сторіччі церковне керівництво вирішило «приблизити» до себе місце поховання першого православного володаря Русі. Йому був створений міф щодо могили князя біля Києво-Печерської лаври. До речі, вивчення поховання Аскольда, його життя дозволяє з високою вірогідністю припустити, що він був своєрідним розвідником від скандинавів у Константинополі: вивчав місцеву релігію, торгівлю, військову справу. А потім уже в якості першого християнського «резидента» осів у старовинному Києві.

Виходить, що Поділ — ще й початок державотворення?

Не зовсім. Поділ створив головні передумови до державотворення, показав, що у владі і громади міста на певних історичних етапах виникає те, що називають обопільністю мети. Але, на жаль, ця дорога до спільної мети скоро почала розходитися. А «колиска» державотворення була поставлена одночасно із спорудженням Володимиром Святославичем у Верхньому місті у Княжому граді Десятинної церкви.

Поступово цей «продукт» почав рости й поширюватися. Тому Московія, Московська Русь — це київський проект, якщо сучасною мовою. А за системою влади — суміш київського православного князівства і татаро-монгольської Орди. Точна наука археологія в цьому сумнівів не має.

Александр Кочетков, аналитик

ПОЛЗУЧАЯ АННЕКСИЯ: ЧТО ДЕЛАТЬ?

Наши вожди функционируют в ложной системе координат. Они до сих пор пребывают в относительно мирной смене власти в независимой Украине. А вот Путин исходно действует в логике военной спецоперации по захвату враждебной страны. Разницу замечаете?

ПОРА ПЕРЕСТАТЬ ИЗОБРАЖАТЬ ИЗ СЕБЯ НЕВИННЫХ ГИМНАЗИСТОК И ОТКРЫТЬ ГЛАЗА НА ОЧЕВИДНЫЕ ФАКТЫ: СЕГОДНЯ МЫ НАХОДИМСЯ НАКАНУНЕ ВОЙНЫ – РЕАЛЬНОЙ, С УЖАСОМ, БОЛЬЮ И СМЕРТЬЮ

БЕЗАЩИТНОСТЬ РАСПАЛЯЕТ — СПРОСИТЕ У ЛЮБОГО МАНЬЯКА

В логике Путина нет правды и неправды, нет объективности, нет слюнявого гуманизма — лишь целесообразность в деле нагигания Украины. Он заведомо в выигрыше. Потому что нельзя остановить бронетранспортер, перегораживая ему дорогу детской коляской, пусть и в национальных цветах.

У нас же — благородные порывы! Сдавшихся бойцов крымского «Беркута», сознававших, что за Киев каждый заработал от пяти до двенадцати лет милицейской зоны, блокировали бы в какой-то казарме под Киевом под присмотром «Альфы» СБУ. Это в правильной системе координат. Вместо этого их, оберегая от майдановцев, выпустили из Киева домой. Может, даже пожелали счастливой дороги к их оружейным комнатам. А потом еще и расформировали, развязав руки. Небось, на ответное благородство рассчитывали, на честное слово офицера? От зверей, которые прятались за спинами безусых ВВ-шников, а потом с остервенением добивали лежащих демонстрантов?! Вот они и продолжают любимое: избивать журналистов и похищать активистов, теперь в Крыму и уже с автоматами в руках.

А тут еще Д. Ярош, зарисовавшийся подпортить Кремлю малину, вдруг нацепил пиджачок и галстучек и осчастливил нас намерением баллотироваться. Неужели «Правому сектору» не ясно, что при нынешнем раскладе выборы Президента пройдут по сценарию так называемого крымского референдума? И на них триумфально — 68% в первом туре — победит Михаил Маркович. Добкин, если кто еще не знает. Это в случае, если Путин не захочет поизгаляться надо всем миром и вернуть сюда «легитимного Виктора Федоровича» на белой «Аугусте».

Беззащитность распаляет — спросите у любого

маньяка. Владимир Владимирович ожидал, что реакция на «зеленых человечков» в Крыму будет вялой, но не настолько. И в Кремле явно задумались о продолжении банкета вплоть до защиты угнетаемых русских по всей Европе — санкции они нам будут объявлять, расквакались тут... А вона у Ромы какие-то непонятки с «Челси», чё не вмешаться-то? Блокирование счетов и виз не пугает. Тем, кто в танке, визы без надобности, да и счета тоже — контрибуции сдадут кэшем. Поляки по генетической памяти почувствовали

первыми и бьют тревогу. Но Европа обреченно жмурится и затыкает уши.

«Зачем?». «Сегодня здесь, завтра в Варшаве, послезавтра в Риме» — не солдатский стоб. Это то, что вдалбливают российским десанникам на полтинформациях.

А нашим в Крыму было предписано поголовно исполнять Махатму Ганди! Да, мне уже сто раз объяснили, что силы фатально неравны. И что Путин только и ждет повода. И что цивилизованному миру так спокойнее. Но смотреть на героическое непротивление злу насилием — без ресурсов, без поддержки, без перспектив — уже не могу. Так быть не должно, если мы хотим себя уважать.

Теперь от диагноза ближе к рецептам.

Мы не деятели роскошья, поэтому перестаем изображать из себя невинных гимназисток и как бы не замечать очевидных фактов. Первый: после принятия диктаторских законов от 16 января в Украине развернулась пусть демократическая, но революция. Второй: сегодня мы находимся накануне войны — реальной, с ужасом, болью и смертью. Признание этих фактов — половина спасения державы.

Не надо изобретать двухколесное — изучайте классиков: постреволюционная ситуация имеет четкий алгоритм, а именно:

1. Перетянуть на свою сторону либо нейтрализовать внутренних противников.
2. Отбиться от внешних врагов.
3. Запустить экономику, сбоящую из-за резкой смены власти.

По третьему пункту происходит все возможное и даже сверх того: Арсений Петрович — действительно премьер-министр.

А вот ниже премьера — печальнее. Коллеги даже просили высказать пожелание власти: «Перестаньте, бл... (нецензурно), торговать должностями!». Сейчас должности покупают либо те, кто не успел вывезти украденное при Януковиче, либо те, кто намерен за два месяца украсть столько, что хватит на всю оставшуюся. Ничто так не деморализует нацию, как самодовольная рожа ворюги, который с новыми все порешал так же, как с предыдущими. По-

ПОСТ-РЕВОЛЮЦИОННАЯ СИТУАЦИЯ ИМЕЕТ ЧЕТКИЙ АЛГОРИТМ

Глобализация крымского подхода подтверждается не столько малахольной угрозой Януковича насчет скорого «Здрасьте, я ваш Батя!», сколько начатыми маневрами ВДВ России под личным командованием В. Шаманова. «Шаман» — это серьезно. Российские десантники верят ему настолько, что если он прикажет штурмовать Кремль, то сначала разберут его по кирпичикам и только потом спросят:

этому срочно необходим Закон Украины «О люстрации».

Если честно, по первому постреволюционному пункту с умом сделано лишь назначение Игоря Валерьевича. Каюсь, не ожидал от него такой прыти на госслужбе. Мало того, что Коломойский легко взял непростую область под контроль, так он с лету «перевербовал» Г. Кернеса, а также послал внятный сигнал Одессе. Более того, публично обругав Путина, он сжег за собой и мосты, и банк в Москве. Пускай Игорь Валерьевич хоть каждый день дружит по телефону с зиц-миллиардером С. Курченко, потому что помощь Коломойского всегда обходится так дорого, что проще сразу пойти и утопиться в Москва-реке. Так что респект авторам вынужденной идеи «Вся власть олигархату!», не будем называть их имен.

А вот с Сергеем Алексеевичем не вышло. Тарута, без сомнения, розовый мишка Гамми, приятный во многих отношениях. Но не боец. Не тратит собственных ресурсов, не принимает собственных решений. Зато по каждому чиху советуется с Ринатом Леонидовичем. Спрашивается: зачем нам посредник?

Есть смысл еще раз встретиться с Ахметовым напрямую, внятно ответить на все его вопросы и опасения, а потом вместе с ним разъяснить дончанам следующее:

- Донбасс — не Кузбасс. Шахтный уголь не может конкурировать по цене с добываемым открытым способом. В составе России донецкие шахты умрут за ненадобностью. С металлургией — аналогично.
- Донбасс не будут ставить на колени — сам упадет. Из ведущего региона Украины он превратится в заштатный район России, по значению где-то рядом с Курской областью. Так что региональную гордость придется засунуть... э-э-э... в шахту.
- «Шахтер» — не чемпион. Для игры в еврокубках у России есть «Зенит», «Анжи», далее по списку. Причем, от качества игры не зависит — все решают в Кремле.

Попутно вопрос А. Авакову: а хорошо ли проинформирован командный и рядовой состав МВД, что именно сейчас активными действиями по пресечению беспорядков, проявлений сепаратизма и прочих противоправных действий можно заработать амнистию за прегрешения прошлой жизни, если они не были особо тяжкими? Как-то по восточным областям это не заметно.

ЭТО ВОЙНА МЕЖ ТЕМИ, КТО ПОКОРНО СЛЕДУЕТ ВОЖДЮ И ТЕМИ, КТО САМ ВЫБИРАЕТ СВОЮ СУДЬБУ

Теперь о самом болезненном пункте — внешних угрозах.

Продолжаю интуитивно верить, что Крым отчалит под Андреевским флагом недалеко и ненадолго. И тем не менее. Нобелевский лауреат по литературе У. Черчилль высказался насчет мюнхенского пакта: «Англии был предложен выбор между войной и бесчестием. Она выбрала бесчестие и получит войну».

Наша ситуация в деталях повторяет раздел Чехословакии в 1938 году. Вывод: чтобы не получить и бесчестие, и войну, надо выбирать войну, как это ни ужасно звучит. Она не начнется в одном-единственном

случае: если Путин поймет, что мы к ней по-настоящему готовы. Морально готовы. И не свернем, если лоб в лоб.

Спецы констатируют, что в прямом бое-столкновении с РФ Украина не продержится и суток. Очевидно, так. Значит, нужны меры сдерживания.

И не российские телеканалы надо выключать — поздно, да и неэффективно. А решением СНБОУ прибрать из эфира наши неуместные сейчас шоу в стиле «У кого талант длиннее, а губы силиконовые» и прочий гламурный пир во время чумы. А взамен запустить, через И-нет на Россию, в том числе, познавательные и актуальные программы о методах действия диверсионных групп на территории противника, о стратегии и тактике партизанской войны, о бесчеловечной деятельности таких организаций, как ИРА и ЭФА. Ну и о симптомах и последствиях лучевой болезни, разумеется. Полагаю, от этой наглядности имперского духа у многих побавится, большинство ведь герои только в ящике и соцсетях.

И будь что будет: «Аще Богъ съ нами, никто же на ны». В геополитике только так — побеждают сильные и идейные, идущие до конца. Заметьте, счета прошлой власти арестовали только тогда, когда мы сами приравняли ее нулю.

Кстати, насчет идейности.

На самом деле у нас военный конфликт не между россиянами и украинцами. Ведь Путин — не только в России, он и вокруг нас. Он в каждом из нас.

Поэтому это война меж теми, кто покорно следует вождю, и теми, кто сам выбирает свою судьбу.

Для кого Вера и Родина — святыя ценности, и теми, для кого это пропагандистские фишки.

Мы ведем окончательную войну между Майданом свободных граждан и «Одобрямсом» совковых времен.

Полная версия статьи
<http://www.pravda.com.ua/rus/columns/2014/03/13/7018681/>

Віг автора:

Народився у Новгороді, виріс у Новосибірську, навчався у Дніпропетровську. Націоналістів та інших радикалів вважаю ідеологічними супротивниками, але боронити Україну готовий з ними пліч-о-пліч.

Валерий Евгеньев, специально для «КП»

ПРОГУЛКИ ПО ПОДОЛУ, старому и не очень

ПРОГУЛКА ВТОРАЯ. ЗАМКОВАЯ ГОРА

Что на Замковую горку — фантастическое место в самом центре Города, — можно попасть, не совершая никаких подвигов, совсем просто, даже буднично — об этом я узнал только потом.

А наверху обнаружилась вполне растопанная тропа по хребтине моего отрожка, а в ложбине за ним — и настоящая дорога. То есть дорогой она была когда-то очень давно. Но вела с вершины прямо вниз, и обратный путь не сулил излишнего драматизма. Так что можно

но вывозили ценную аппаратуру. Или демонтировали секретную.

С другой стороны, никаких людей в форме мне на Замковой видеть ни разу не доводилось, да и сетчатый забор выглядел вызывающе несекретно (конспирация, что ли?). Кого за забором можно было часто наблюдать, так только совершенно гражданского дедушку — он то косил траву, то возился с яблонями. Яблони очень естественно окружали дом. Их вообще было много в садах на Фроловской улице...

Улица, кстати сказать, поднималась как раз к воротам закрытой зоны. Слева от ворот высился Мрачный Готический Склеп из чёрного мрамора. Ну да, понятно, что псевдоготический и из ненастоящего мрамора. Сейчас его перекрасили и раскрасили, отчего он принял нефункционально жизнерадостный вид...

Станным образом исчезновение «секретной» ограды сразу сделало Горку очень маленькой. Оказалось — совсем небольшая неровная площадка. Вот стоишь ты у дальнего отрога и рассматриваешь свысока вечное бурление Андреевского спуска. А сделай по прямой шаг — и внизу уже замыкающий Валы перекрёсток шести улиц и величественная Крестовоздвиженская цер-

разные книжки, я узнал, что стена осталась от кладбища XIX века — когда Киев стал стремительно застраиваться и разрастаться. Но связать стену с кладбищем и в голову не могло прийти. Кладбище — оно о-го-го где, аж с другой стороны запретной зоны!

Мы и не сомневались, что стена — именно от замка, и именно древнеритовского. Как-никак нас всем классом водили на «Свѣчине весілля» украинского неоклассика Ивана Кочерги, и с тех пор мы твёрдо знали, что многовековая оккупация Киева Великим княжеством Литовским (а потом Речью Посполитой) — была, и литовская цитадель на Замковой тоже была (к ней и вела та самая дорога). А потом — восстание, и героический Иван Свечка сжёг этот оплот оккупантов, и замка не стало — его и нет! Всё совпадает.

Не то, чтобы для нас — 10–12-летних пацанов — что-то значили политические перипетии XVI века, но совершить рискованный переход вдоль обрыва и сидеть на стене свесив ноги, ощущая прямо под собой «гул времён» — что-то в этом было... Пока однажды с обрыва, выскользнув из рук, не поскакал вниз дорожный мяч — «настоящий футбольный» — выканюченный у родителей по случаю каких-то школьных успехов.

И пришлось лезть за ним вниз. По совершенно непригодному для этого откосу. Так мы с друзьями впервые попали в урочище Кожемяки. Тогда это

Естественная галерея на Замковой горе

С новой лестницей спуск с горы стал более безопасным

Сейчас это вообще не проблема — после того, как в конце 1980-х к Горке пристроили несколько добротных лестниц. А тридцать лет назад ничего такого не было и в помине. Крутые склоны высились неприступно, а где подъём был хоть чуть пологим, пристроились домики, какие-то грядки, яблоневые и вишнёвые деревья и кусты сирени в неимоверном количестве...

Конечно, пути на Горку были и тогда. Та же Фроловская улица, где мы остановились в прошлый раз, и которая в ту пору добегала до самой горной макушки. Но это выяснилось позже, в ходе долгих пытливых исследований.

А в первый раз (было мне тогда лет десять) вскарабкался наверх по крутому отрожку, поднимающемуся от Житного рынка. Точнее, от той стройки, которой ещё только предстояло вырасти в новый рынок — грандиозную громаду из стекла и бетона, какое-то время даже числившуюся самым большим торговым центром Европы. (Старый рынок размещался с другой стороны бульвара Верхнего и Нижнего Вала — там, где теперь тусуются автобусы и пассажиры автостанции «Подол»).

Было дело весной, и среди не вошедшей ещё в полную зелень бузины и сирени померещилась тропка на косогоре. Как выяснилось уже минут через пятнадцать, именно померещилась. Но спускаться вниз по крутому и сырому откосу было совсем уж обидно, и потому пришлось продираться дальше наверх, поскальзываясь и цепляясь за редкие кусты.

было вдумчиво осмотреть новооткрытую местность. А осматривать было что. Начиная с галереи из сросшихся кустов сирени.

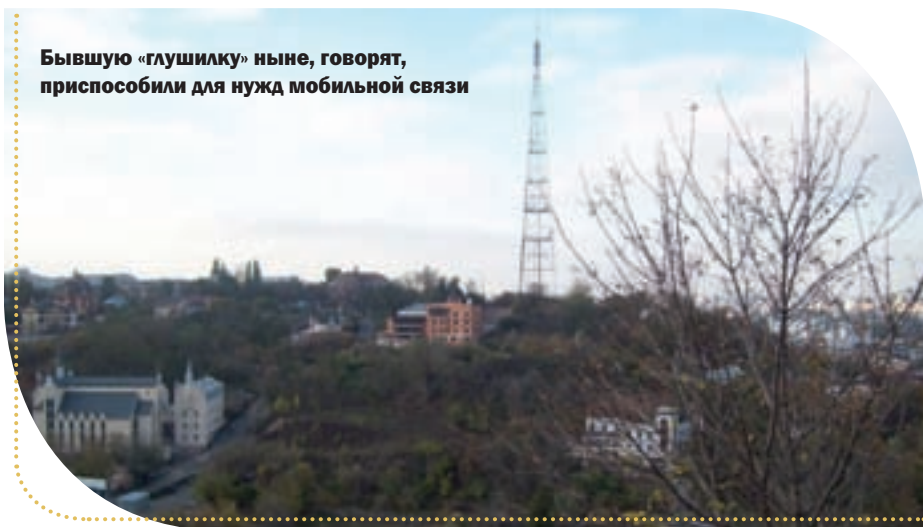
Дорожка шла дальше, вдоль сетки забора, огораживавшего почти всё «нагорье». За забором стоял небольшой двухэтажный домик, за которым торчала здоровенная стальная вышка. Говорили, а позже доводилось и читать, что это была секретная военная часть при «глушилке», из тех, что воспел Галич:

— ...Поклеветчи! Поговори! —
Молю, ладони потные.
Но от зари и до зари
Одни глушилки подлые!

Похоже, это и впрямь была она. Тем более, что невдалеке на Щекавице громоздилась ещё большая, огромная вышка-сестра. А уж в её-то функциях народ вообще никогда не сомневался. Вскоре после распада СССР ворота «спецзоны» были распахнуты, сетки забора сначала прорваны, потом повалены на землю. Затем обрушили и вышку. (Её «старшая» подруга стоит до сих пор. Говорят, приспособили для нужд мобильной связи или ещё чего-то общественно полезного).

Домик при вышке тоже зачем-то разломали. Может, обычный вандализм пьяных туристов, а может, действитель-

Бывшую «глушилку» ныне, говорят, приспособили для нужд мобильной связи

ков. А она ведь как бы сторожит вход в урочище Кожемяки, над которым ты, получается, прошагал, даже не заметив.

Раньше пройти туда было непросто, местами даже опасно. Сетка забора прижимала узенькую тропинку к самому краю обрыва над Кожемяками, идти было жутковато, но как раз над Крестовоздвиженской сохранилась стена средневекового литовского замка. Повзрослев и почитав

были самые настоящие трущобы, каких в Городе уже практически не оставалось: что-то среднее между подольскими дворами (вроде легендарных одесских, но не обретших своего Жванецкого) и жуткими бразильскими фавелами.

И ведь именно тут, в трёх шагах от Крестовоздвиженской, находился самый первый, младенческий адрес Булгакова. Но об этом мы узнали гораздо позже.

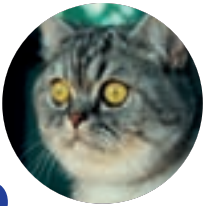

Ми звикли захоплювати-ся величезними рукотворними переправами через Дніпро, але Київ, побудований на пересіченій річками і ярами місцевості, багатий і мостами поменше, що мають свої унікальні історії. На задвірках Львівської площі ховається місток ще кінця XIX століття, а на Подолі якось майже забули про міст на Рибальський острів. Так, по ньому вже не перейти гавань, може, йому залишилося стояти лічені місяці — але це одне з місць, де відчувається дух Міста.

Дідусь київських мостів

Аварійний Рибальський вантовий міст перетворився... на урбан-парк

Антон Ареф'єв

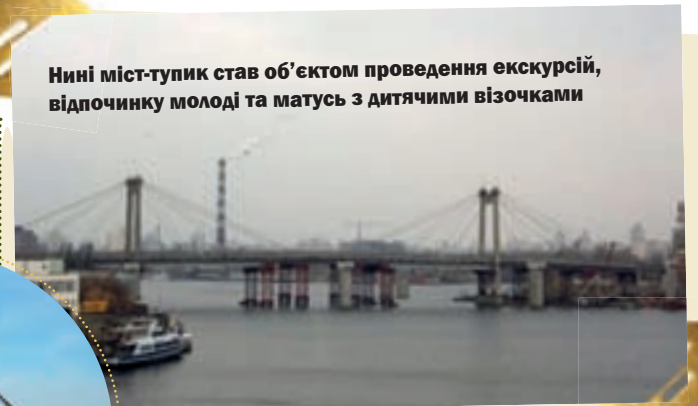

Відкритий 1963 року міст був багато в чому експериментальним. Один з перших у світі вантовий міст із залізобетонною балкою жорсткості. Перший у Києві вантовий міст — пізніше саме за цією технологією були збудовані Московський і Південний мости. Спочатку він був пішохідний, для переходу працівників «Ленінської кузні» з Рибальського острова на Поділ, але експеримент з використанням вантів визнали успішним, і міст став автомобільним. Транспорт згодом і згубив цю пам'ятку інженерного мистецтва хрущовської епохи. Вузьким двосмуго-

вим мостом пішли на Троєщину перевантажені автобуси-«гармошки», які ледь-ледь роз'їжджалися один з одним. Уже на початку 1990-х років міст почав умирати. Попервах тут просто закрили автомобільний рух, з початком будівництва величезного Подільського мосту розібрали естакаду на Рибальському острові та влаштували сходи. Під прольоти ж встановили «протези»-підпори. А вже кілька років немає і сходів — так міст перетворився на тупиковий. Поряд у воді вже стоять опори нового мосту — заїзду на Подільський, — але поки тут ніхто нічого не робить. Це і рятує старий міст: під ним проходять магістральні теплотраси на Поділ, які перенесуть на нову переправу. Але міст-тупик і нині має своїх відвідувачів. Сюди заводять туристів деякі екскурсоводи, адже з мосту видно і Оболонь, і Рибальський острів, і Поділ, а коли йдете з мосту

назад, раптово перед вами відкривається чудовий вид на Андріївську церкву. Вдень тут можна зустріти... матусь із дитячими візочками: Поділ парками не багатий, а тут машин немає, краєвиди, свіже повітря. Увечері ж, особливо в теплу пору, тут збирається молодь і закохані парочки, на тротуарах часом влаштовують справжні пікніки. Що цікаво, хоча міст давно ніхто не прибирає, сміття тут не додається. Але особливо surrealistично Рибальський місток виглядає після дощу, коли на асфальті проглядаються колії від тисяч і тисяч машин, що колись тут проїхали. І здається, що ось-ось з-за вигину мосту з'явиться автобус-привид —

Нині міст-тупик став об'єктом проведення екскурсій, відпочинку молоді та матусь з дитячими візочками

старий-старий «Ікарус» з Троєщини...

...Але місток ще має шанс продовжити своє життя. У самому його кінці, з обриву вже над Рибальським островом, можна в деталях оглянути будівництво Подільського мосту і заплановану станцію метро «Суднобудівна». Поруч — парк Моряків, куди переїхала з Подолу стела мореплавцям Дніпров-

ської флотилії. Від Подолу, від Валів до нової станції — всього 500 метрів пішки, та й парк для подольян був би не зайвим. Молоді архітектори не перший рік думають, як би зберегти цей міст — уже як пішохідний, точніше, радше навіть як паркову алею над водою. Така практика поширена у світі, й стрункі пілони та тоненькі троси-ванти могли б милувати око ще не одному поколінню киян.

Блоггер Gregorium

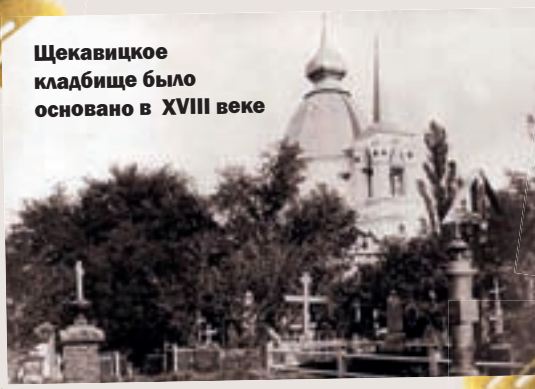

Гора князя Щека

ОТСЮДА ВИДЕН ВЕСЬ ПОДОЛ, А РЕЗНЫЕ ДОМИКИ СОСЕДСТВУЮТ С ВИЛЛАМИ И ЗАБРОШЕННЫМИ УЛИЦАМИ

Когда-то Щекавица была логическим продолжением Подола. Нередко говорят, что первопоселенцами Щекавицы были татары, устроившие где-то здесь рынок Шурум-Бурум. Хотя на вершине горы еще в 1770-х годах появилось первое в городе полноценное кладбище, такое соседство их, видимо, не смущало. Район можно было считать подобием татарского квартала. В начале XX века здесь были и домовая мечеть, и татарский детский сад, а на кладбище появился татарский участок.

Щекавицкое кладбище было основано в XVIII веке

Тогда склоны над Валами и нынешней автостанцией были застроены небольшими домиками, визуальными напоминаниями латиноамериканские фавелы. Названия небольших улочек, скорее переулков, — Погребальная, Черная Грязь — очень точно характеризовали этот район. С тех времен уцелело всего несколько домиков с резным декором да две улицы — Олеговская и Лукьяновская. А переулки затерялись. Не спасло переименование улицы Черная Грязь в Мирную. Еще в начале 2000-х годов можно было отыскать руины домиков, теперь и их не найти. В одном из них до революции был мусульманский молельный дом — на полноценную мечеть татары тогда денег так и не собрали.

Сейчас эти улочки застраивают без разбору — где-то появляются так называемые клубные дома на несколько квартир, где-то — особняки. Хотя уцелело несколько старых домиков, и видно, что хозяева их любят. Там резные наличники берегут, чуть дальше — сделали стену из старых кирпичей с оттисками еще царских времен. Еще безымянный переулок, протиснувшись между гаражами, избежать встречи с собаками — и можно оказаться на смотровой площадке, откуда виден практически весь Подольский район — от Почтовой площади до Виноградаря.

Со стороны Щекавицу найти просто — по двум высотным сооружениям. Металлическая башня, служащая городской радиовышкой, переехала сюда с улицы

Гринченко. Да-да, хотя на советских фотографиях ее усиленно затирали, но именно эта конструкция возвышалась над Крещатикум, на задворках первого телерадиоцентра (Крещатик, 26). А минарет новой мечети появился совсем недавно, правда, он не действует.

Хозяева берегут резные наличники в уцелевших старых домиках

Затерялось на горе еще немало странных, сразу незаметных объектов. Пустынный разворотный круг на самом деле — конечная маршрутки, которая ездила сюда еще при СССР, в 1980-х годах. Среди многоэтажек затерялся дом с табличкой «улица Трудовая, 7», хотя самой улицы уже давно нет. А улица Лукьяновская — настоящий серпантин, с которого по лестницам устроено множество кратчайших переходных маршрутов.

Гора Щека живет своей особой жизнью, а жители других районов сюда как-то предпочитают не соваться. Хотя зря.

Визначено контури співпраці

ПОДІЛЬСЬКА РДА І ГРОМАДСЬКІСТЬ ДБАТИМУТЬ ПРО КОМПЛЕКСНИЙ РОЗВИТОК РАЙОНУ

МЕМОРАНДУМ

ЩОДО ПАРТНЕРСТВА ТА ВЗАЄМОДІЇ У СОЦІАЛЬНОМУ ТА КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКОМУ РОЗВИТКУ ПОДІЛЬСЬКОГО РАЙОНУ МІСТА КИЄВА

Подільська районна в місті Києві державна адміністрація, орган самоорганізації населення «Вуличний комітет «Андріївський узвіз», громадське об'єднання «Асоціація артгалерей України» відповідно до указу Президента України №717/2013 від 30.12.2013 р. «Про додаткові заходи щодо державної підтримки культури і мистецтва в Україні», з метою подальшого соціально-культурного розвитку Подільського району міста Києва підписали цей Меморандум про наступне:

1. Сторони наголошують на виключній важливості збереження і розвитку історико-архітектурного, культурно-мистецького комплексу на території Подільського району та реалізації з цією метою концепції «Київ Самобутній» і її складових.

2. Сторони констатують нагальну необхідність та важливість взаємодії адміністративних органів і їх підрозділів, громадських організацій, державних, комунальних, приватних підприємств задля сприяння комплексному розвитку району та функціонуванню осередків культури, мистецтва та рекреаційно-туристичних центрів.

3. Орган самоорганізації населення «Вуличний комітет «Андріївський узвіз» зобов'язується координувати та узгоджувати в межах чинного законодавства України свою діяльність з Подільською районною в місті Києві державною адміністрацією задля досягнення цілей, зазначених у пунктах 1, 2 цього Меморандуму.

4. Зі свого боку Подільська районна в місті Києві державна адміністрація зобов'язується в межах повноважень, наданих чинним законодавством України, підтримувати та практично сприяти органу самоорганізації населення «Вуличний комітет «Андріївський узвіз» у діяльності, яка спрямована на досягнення цілей, зазначених у пунктах 1, 2 цього Меморандуму, а також приведення Андріївського узвозу до стану, передбаченого планом реконструкції вулиці.

5. Сторони як пріоритетні напрямки партнерства в соціально-культурному розвитку району визначають:

- Розробку пропозицій до «Комплексної програми соціально-культурного розвитку Подільського району м. Києва на період 2014–2015 рр.» з урахуванням концепції «Київ Самобутній» та результатів її громадського обговорення;

- Ініціювання створення першого в Україні соціально-культурного кластера на території дії концепції «Київ Самобут-

ній», до якого залучаються органи влади, громадські, підприємницькі структури та наукові установи, як інструменту реалізації концепції;

- Створення на території дії концепції «Київ Самобутній» відповідного органу самоорганізації населення та громадського Фонду ініціатив мешканців, громадських організацій та підприємств Подільського району міста Києва як підготовчих кроків для створення соціально-культурного кластера;

- Проведення історичного, архітектурного, майнового аудиту та інвентаризації житлових будинків і споруд Андріївського узвозу та прилеглих територій з метою приведення їх до належного стану, який передбачено планом реконструкції Андріївського узвозу, та підтримання цього стану в подальшому.

6. Сторони підтверджують згоду і спроможність за дорученням Київської міської державної адміністрації сформувати комплексні робочі групи та державно-приватні партнерства щодо виконання завдань за вказаними у пункті 5 цього Меморандуму напрямками.

7. Фінансування робіт по пункту 6 планується здійснити з позабюджетних коштів громадського об'єднання «Асоціація артгалерей України», благодійних внесків організацій та підприємств Подільського району міста Києва.

8. Сторони планують у цій роботі реалізувати інноваційні програмно-цільові методи управління і діяльності, сформувати модель діяльності першого в Україні соціально-культурного кластера.

ПОДІЛЬСЬКА РАЙОННА В МІСТІ КИЄВІ ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ

Оголошує про намір передати в оренду приміщення площею 18,00 кв.м. розташованого в будинку за адресою: м. Київ, вул. Волоський, 47 для розміщення аптечного пункту з розрахунком орендної плати в розмірі 2642,00 грн. без урахування ПДВ за перший місяць оренди.

Термін прийняття заяв про оренду — 10 робочих днів з дня публікації оголошення.

Заяви про оренду приймаються за адресою: м. Київ, Конtrakтова площа, 2, Подільська районна в місті Києві державна адміністрація. Довідкову інформацію можна отримати за телефонами: 417–14–61

ОГОЛОШЕННЯ

ТОВ «АТ-Інвест» розпочинає реконструкцію офісної будівлі з розширенням та надбудовою по вул. Фрунзе, 121-А, у Подільському районі м. Києва.

Директор — Лук'янюк Микола Володимирович
E-mail: krs121@ukr.net